

Сотник.

Та одчепись, божевільна!
Дивись лишеиь: коси,
Мов русалка, розтріпала.
А чому ти й доси
Ніколи не вплетеш кісики,
Отті, що тітка привезла?

Настя.

Як-би пустили на музики,
То я б кісики заплела,
Наділа б жовті черевики,
Червоиу б юпку одягла,
Заквітчала б барвінком коси.

Сотник.

Стрівай, стрівай, простоволоса!
Дуриєиька: де б же ти взяла
Того барвінку завітчатись?

Настя.

А коло тииу. Там такий
Поріс зелеиий, та хрещатий,
Та сииій, сииій, голубий,
Зацьвів...

Сотник.

Не будеш дівувати!

Настя.

А що-ж, умру хиба?

Сотник.

Ба иї!

А сиилось в осеиі меїї,
Тогдї як щепи ми щепили:
Як приймуть ся... меїї присиилось...
Як приймуть ся, то в осеиі
Ти вийдеш за-між.

Настя.

Схаменись!

І щепи ваші поламаю.